

nis kumalge ilm. Oues kuuldi sõarlistat
pragginat ja kõllinat, ja innimeste jutto heält
Mitto meest tahtsid tuppa tulla. Noor õp-
petaja kargas wodist, läks wasto, küsis, mis
nad piddid tahtma ja kes nad piddid ollema?
„Teid tahhame“, wastas pealik, ja olli no-
remehhe käes jo finni, — „lähme agga warsti
minnema, pead sinnise kue selga pannema.

Sedda woib arvata, kuido mees ärraeh-
matas. Issa, kes selle peäle ka üllesärfas,
kargas wodist ja tahtis wahhele minna.
Agga ka temmagi ehmatas ärra, kui ta ou-
es kumalgel mitto meest näggi, sõariistad
käes. Gundling olli ka seal, ja irwitas täiest
suust. Sedda möda ollid noremehhe emma
ja õed ka ülles ehmatand, töid küünlaga
tuld, ja tahtsid appi minna. Agga noor-
mees ütles keigile ommakstele: „Mis teie
arwate, kas Jummal sedda teab, woi mitte?
Ükski ei wistanud. Ja kui ta teiskorda sed-
dasamma küsis, wastas issa: „Miks sa
sedda küsid? Miks Jummal, kes keif
teab, ka sedda ei peaks teädma?“ „Noh siis“,

ütles poeg, „kui teie sedda usfute, siis tulle-
tage ka sedda mele, et neile, kes Jum-
malat armastawad, keif asjad he-
aks peawad tullema. Minna armastan
Jummalat, ja tahhan sedda wasto wõtta,
mis ta mulle läkkitab, — tahhan ennast ri-
disse panna ja lähhän.“ Agga pealik kis-
sendas: „Polle riet tarwis, ilm ei olle külm,
küllas on munder otamas. „Mars!“ Jub-
ba noremehhe käest hakkati finni, ja kisti
eddasi ja ikka eddasi. Kül issa, emma ja
õed pallusid, kissendasid ja läksid weel jär-
rele, agga ei aidand keddagi — soldatid ala-
sid neid taggasi.

Kui kumwad loud need wanna õppetajale
ja temma ommakstele ollid, jägo nimmeta-
matta, iggäüks woib issegi arvata, et seal
nutmist ilma otsata olli, sest nad teadsid, et
seält lahti samist ni hõlpsaste lota ei olnud.

Kül otas issa monda näddalat, üht teise
järrele, et poeg ommeti olleks kirjotand.
Agga pealik laskis walwada, et ta sedda
ei sanud tehha. Ükski hing ei teädnud, kus